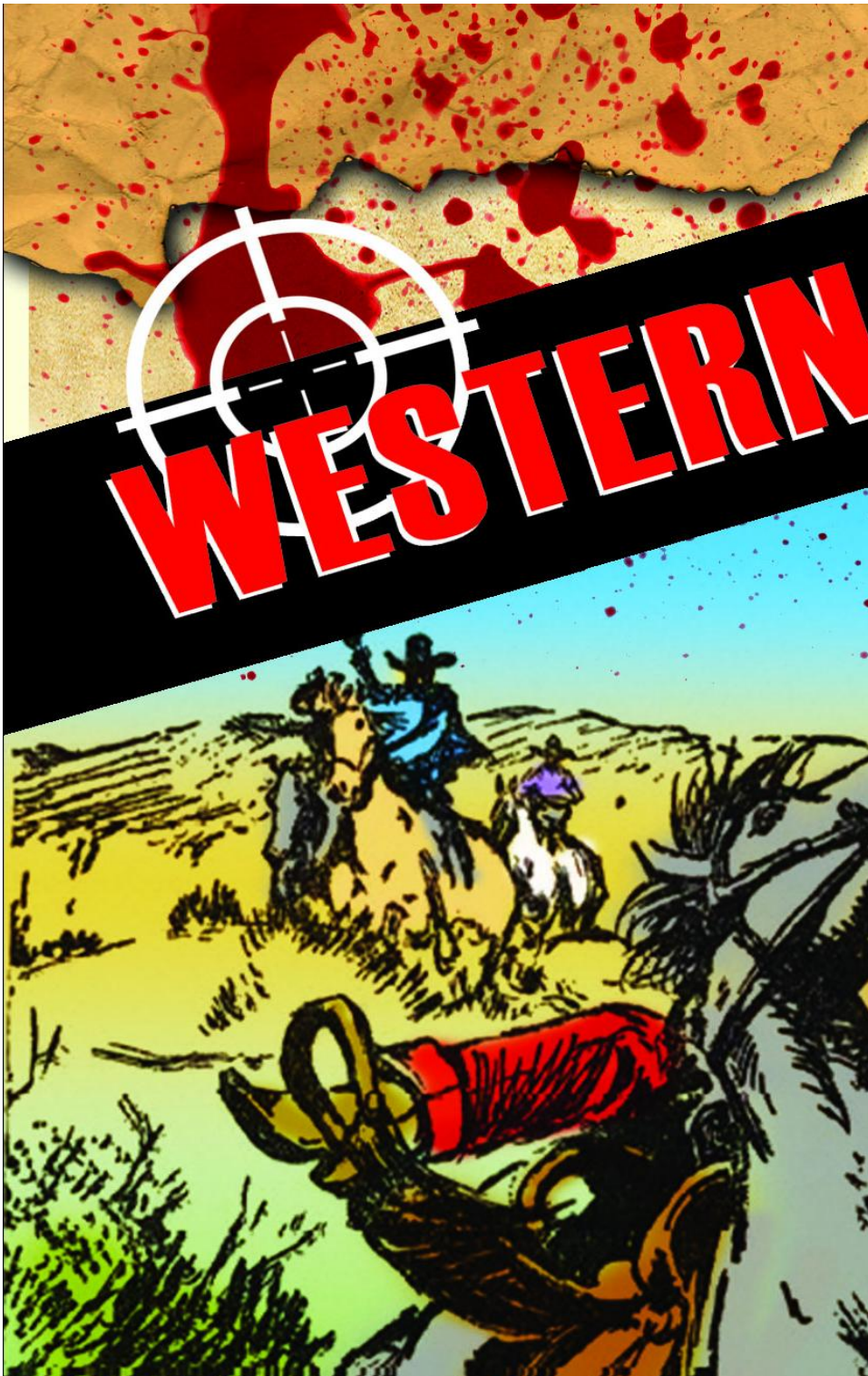
WESTERN

LUKE SHORT

RANGER ŞI BANDIT

Traducere ISTRATE PETRU

CAPITOLUL I
ŞERIFUL

Ajutorul de şerif Will Bent se sprijini anevoie de unul dintre stâlpii de susţinere a clădirii denumită oarecum pompos, Union House, îşi concentră privirea asupra ultimului om care coborî scara diligenţei.

— Acesta să fie omul? îl întrebă el pe patronul său, şeriful Andy Hayes, care stătea cocoţat, cu picioarele atârnând de grilajul despărţitor.

Acesta din urmă, preferă să nu răspundă. În tot acest grup de mineri şi călători care coborau pe uşa diligenţei, omul indicat de ajutorul şerifului părea să fie singurul care atrăgea atenţia. Lat în spete de înălţime mijlocie, cu o faţă atât de întunecată încât constata flagrant cu albul cămăşii, era îmbrăcat complet în negru, ceea ce făcea chiar de la distanţa asta ca diamantul de pe inelarul său să strălucească. Bent sări jos de pe grilajul de fier şi lăsă să-i scape ţigara care şi aşa arsese până la capăt aproape, în timp ce omul legii era preocupat să supravegheze golirea diligenţei de toţi pasagerii săi.

— Acordă-i un răgaz de câteva minute, mormăi el, neslăbindu-l din ochi pe cel la care se referea.

— Fireşte! veni ca un automat răspunsul de pe buzele lui Hayes.

Şeriful, ridică privirile la subordonatul său, aparent, ca pentru

a-l studia, sau a-i ghici intenţiile mai bine. Bent, înalt de peste 1, 85 şi uscăţiv, părea pregătit pentru orice surpriză, dar în privirea ochilor săi albaştri pe lângă duritate, şi determinare se putea citi şi un anume gen de amuzament adaptat situaţiei.

Hayes la rândul său, oftă resemnat. Era de-acum un om vârstnic, noduros, ca un copac uscat de vreme, cu tâmplele ninse şi care-şi pierduse mult din agilitate. În ciuda acestor inconvenienţe, nu-şi lepădase bucuria anticipării momentului la care tânjise.

— Cum îşi spune acum individul? se interesă oarecum plictisit, lungind vorba, Bent.

— Sam Suffern.

Ajutorul de şeriful se mărgini să rânjească, fără bucurie.

Omul care se numea Suffern, după ce-şi drese ţinuta, se apucă să dea ordine pe-o voce ridicată cu privire la bagajele sale. Abia apoi când totul i se păru a fi în ordine o porni de-a lungul şoselei pe partea pentru pietoni, neuitând să morfolească o ţigară proeminentă, lungă de cel puţin 7 sau 8 centimetri vârâtă ostentativ, în colţul gurii. Bent se uită la Hayes exclamând:

— Chiar că nu-i pasă de nimic individului!

Şeriful Hayes, mai aşteptă câteva minute, se desprinse de stâlpul de care se rezemase şi mormăi:

— Gata, hai să mergem!

Împreună, coborâră treptele pasarelei care ducea în strada principală a orăşelului Roaring Fork. Aceasta părea cufundată din nou în torpoarea căldurii soarelui de după prânz, acum că diligenţa în sfârşit îşi făcuse apariţia. Căluţii, ponei încărcaţi cu marfă, erau priponiţi de ambele părţi ale grilajelor metalice din faţa magazinelor la începutul şoselei principale prăfoase, care la prima impresie părea că duce într-un canion înfundat.

Bent întrebă:

— Unde naiba merge?

— Dă-i răgaz, şi-o să-ţi arate singur!

La salonul *War Bonnet* (Boneta de război) se opriră. Obişnuiţii pierde-vară se strânseseră cu toţii la bar, în timp ce alţii erau deja aşezaţi în jurul meselor de poker sau faro.

Azi clientela era mai numeroasă decât în mod obişnuit, întrucât aproape fiecare locuitor al oraşului voia să arunce o privire lui Suffern, omul care se hotărâse să cumpere salonul *War Bonnet,* de la Hank

Barber.

Bent se adresă barmanului:

— Unde este noul *boss*?

Acesta îşi înclină capul înspre uşa biroului plasată chiar la capătul unde se termina tejgheaua barului. Aproape de această uşă, cei doi oameni ai legii, şeriful Hayes şi deputy-sheriff (ajutorul de şerif) Bent, se opriră. Suffern tocmai ieşea afară, închizând uşa cu grijă în urma lui.

— Suffern? întrebă Bent pe un ton morocănos, prea puţin dispus la compromisuri.

Proprietarul localului se întoarse înspre ei. Faţa omului arăta surprinzător de descărnată, buzele le avea subţiri dar proeminente, iar nasul acvilin. Ochii săi adânci şi negri priveau sfredelitor dar cu prudenţă. Văzând insignele de pe vestele lor omul zâmbi mânzeşte.

— Da, numele meu este Suffern!

Lăsă să-i scape vorbele pe un ton aproape ironic, după care continuă:

— Gentlemanii par să fie oamenii legii. Veniţi să beţi un pahar cu mine. Dar mai întâi, încă nu mi-aţi spus numele.

— N-are a face numele noastre, replică scurt Bent. O să-l afli la momentul potrivit. Cât despre băutură eu n-am chef pe moment.

— Asta e valabil şi pentru mine, îl susţinu şeriful Hayes.

Suffern ridică din umeri.

— OK. Atunci, cu ce vă pot fi de folos gentleman?

În salon se înstăpâni liniştea. Cei mai mulţi dintre clienţi trăgeau cu urechea la ce se vorbea în pragul uşii biroului. Bent continuă.

— Am trecut pe-aici pentru a-ţi aduce la cunoştinţă câteva lucruri, Suffern.

— Ca de exemplu?

— Pe vremea când Hank Barber era proprietarul acestui local a fost ca un fel de reşedinţă şi adăpost pentru fiecare descreierat care bântuia valea asta. Nimeni nu ştie exact dar el însuşi era vârât în atât de multe afaceri dubioase încât nici el singur nu le mai ştia umărul, başca să poată ieşi vreodată curat din ele.

Bent se opri şi-l privi pe Suffern cu o doză confortabilă de suspiciune.

— În plus nimeni nu ştie încotro a apucat-o în momentul în care a dispărut. După toate aparenţele dumneata Suffern eşti singurul în

măsură să știe asta.

— Vreți să vă arăt actul de proprietate care să dovedească cumpărarea legitimă a localului? întrebă Suffern, pe un ton neutru.

— Nu ne interesează dovezile și nici actul de proprietate, spuse Hayes. Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie dacă l-ai păcălit, șantajat sau extorcat pe Barber să-ți cedeze spelunca. Mă bucur c-a plecat. Nici nu-mi pasă unde.

— Amabili oameni ai legii, n-am ce zice, a fost comentariul sarcastic al noului proprietar de salon.

Bent clătină numai capul:

— Aici greșești dumneata, amice! Noi nu suntem prietenoși cu dumneata cum nu suntem cu niciunul dintre oamenii de teapa lui Barber. Acesta a fost numai un avertisment. Joacă deschis cu cărțile pe masă, altfel o să pierzi întreaga miză.

Suffern se uită cu intensitate la Bent după care spuse.

— Dacă vrei să știi nu te plac nici eu, gură bogată, și fraza asta poți să ți-o lipești de pălărie.

— Poate că ți-o voi lipio eu într-a ta, până la urmă, rosti Bent remarca sa pe un ton tărăgănat.

Suffern constată pe un ton sec.

— Până acum n-am pierdut potul niciodată. Aș paria mai degrabă pe o amărâtă de doică de lapte cu o miză de 1 la 30, decât pe purtătorul unei tinichele de șerif al cărui cap a devenit prea mare pentru urechile sale.

Bent se înroși tot de vehemența insultei și mâna sa alunecă înspre arma de la cingătoare.

— Nu face greșeala să scoți arma aia. Eu nu port niciodată vreo armă de foc. Nici nu am de ce când am de-a face doar cu saltimbanci ca tine.

Bent își desfăcu cingătoarea cu cele două pistoale vârâte în harnașamentele lor din piele, lăsând-o să cadă la podea:

— Nici eu n-am nevoie de ele Suffern. Dacă e sparg lucruri, prefer s-o fac cu mâna goală.

— Mă bucur că vezi lucrurile așa.

— Păi atunci haide să rezolvăm problema în stradă.

Suffern încuviință numai clătinându-și capul și-și lepădă la rândul lui haina lăsând-o pe tejgheaua barului. Toți cei aflați în salon au fost martorii schimbului de replici și acum lăsându-i să treacă pe cei

doi viitori beligeranţi, i-au urmat până în stradă.

Odată ajunşi acolo s-au constituit într-un cerc uman, în jurul celor doi. Bent era mai înalt decât Suffern şi avea braţele mai lungi. În plus părea şi mai puternic. Pumnii săi imenşi îi ţinea deja pe lângă corp. Cineva din mulţime strigă:

— Pălăria ta, Will.

Bent şi-o smulse de pe căpăţână şi-o făcu să zboare undeva în mulţime, după care adresându-se lui Suffern:

— Gata?

— În orice moment, veni răspunsul acestuia umerii săi cocoşându-se oleacă.

Bent parcă se aştepta la asta. Păşi în faţă cu capul în jos iar pumnul său uriaş şi descrise un arc de cerc în aer. Suffern care-i stătea în faţă îi aplică o lovitură joasă care-l făcu pe Bent să se îndrepte. Se mişcase rapid dar parcă cu nepăsare. Cu celălalt braţ, proprietarul salonului lovi puternic în braţul oponentului său. Se aplecă apoi venind cu umărul său sub bărbia lui Bent trimiţându-l un pas în spate. Repede, cu sălbăticie parcă, Suffern îl urmă, cu dreapta lovindu-l din răsputeri la ficat.

Bent continuă să dea înapoi mugind încercând o lovitură de picior. Şi din nou înainte de a-şi putea finaliza intenţia, Suffern îl lovi cu patimă, aplicându-i două lovituri vicioase la figură.

Încă pe când recepţionase cea de-a doua lovitură, Bent era în plină cădere. Odată aterizat în colbul şoselei, Bent schiţă un gest ca pentru a se ridica, se rostogoli în schimb pe spate rămânând cu ochii aţintiţi înspre albastrul cerului de după-amiază. Suffern se uită la omul întins pe jos preţ de câteva minute, îşi scutură mâinile de praf după care se întoarse înspre şeriful Hayes.

— Ajutoarele dumitale, domnule şerif, par să fie puţin ieşite din mână. Nu le-ar strica niscaiva călătorii pentru schimb de experienţă, unde să înveţe trucuri noi, remarcă el caustic.

Hayes, îi susţinu privirea în vreme ce-i răspunse.

— Încă nu ai terminat cu Bent încă, Suffern.

— Nici nu mă aştept la asta. Mai ales că încă mai poate trage şi cu arma, replică omul pe un ton tărăgănat.

— Asta nu schimbă nimic din ce ţi-a spus Bent sau am spus eu, continuă Hayes. Ţine minte asta mister, poartă-te cum trebuie sau vei avea mai mult de dus decât o simplă trântă de stradă.

O voce venind din cercul privitorilor se făcu auzită.

— Nu crezi cumva şerifule că ţi-ai cam făcut mendrele cu omul ăsta, destul pe ziua de azi?

Hayes se întoarse să ţină piept privirii inchizitoriale şi întrucâtva plină de sarcasm a lui Barney McCann. Acesta, flancat de alţi doi gealaţi îşi impuse un rânjet neruşinat pe faţa lui lătăreaţă.

Înalt, blond, cu ochii albaştri, cu fălci pătrate, parcă sculptate în piatră rareori lua cuvântul în public exprimându-se atât de fără echivoc, dar de regulă şoaptele lui insidioase aveau mai mult efect decât bravada ieftină a altora. Privirea mânioasă a lui Hayes, păru să-l sfredelească cu fulgerele sale pe cel care vorbise.

— Dacă aş fi în locul tău McCann nu m-aş amesteca în treburi care nu mă privesc.

— Că nu mă privesc, asta ai cam nimerit-o. Cu toate astea nu-mi place să văd cum un străin e molestat şi luat la bani mărunţi în prima jumătate de oră după ce şi-a făcut intrarea în oraş. Nu de alta, dar omul poate să ajungă la ideea că toţi suntem de teapa ălora care-şi fac veacul în birourile şerifilor.

— Omul tău ştie acum cum stau lucrurile în oraşul ăsta. Mai trebuie să afle cum stau lucrurile şi cu tine Barney.

— În regulă.

Hayes i se adresă acum unui individ solid unuia dintre toţi acei gură-cască, adunaţi acolo.

— Ia pune şi tu mâna şi ajută-mă să-l duc, pe omul meu, Cal.

Cal Fields şi unul dintre ortacii acestuia păşi înspre Bent. Suffern ascultă politicos conversaţia şerifului, după care merse de-i culese pălăria şi i-o aşeză celui care zăcea încă în colbul drumului pe piept. Abia apoi se dădu deoparte şi se uită cum Bent este târât de-a lungul străzii, până la biroul şerifului care era chiar în vecinătatea hotelului. După ce Hayes plecă Suffern se întoarse înspre mulţimea de gură-cască.

— Haideţi la o băută, băieţi. Doar nu în fiecare zi devine omul proprietarul unui salon.

McCann, unul din mulţime ţinu să adauge:

— Şi nu în fiecare zi omul turteşte mutra unui ajutor de şerif.

Suffern se uită la el şi zâmbi. McCann păşi înspre Suffern şi-i întinse mâna.

— Barney McCann este numele meu, Suffern. Ne-am gândit şi

noi la un moment dat să dăm o reprezentaţie ca asta, dar până la urmă ne-am lăsat duşi de val, adică ne-am lăsat păgubaşi.

— Poate c-aţi fi făcut-o şi mai bine decât mine dacă aţi fi vrut, replică acesta cu modestie. Dar ştii cum se zice, mai bine mai târziu decât niciodată.

Ridică din nou din umeri, mărginindu-se să spună.

— Veniţi înăuntru să bem ceva.

* * *

De-a lungul străzii şeriful Hayes, păşea prost dispus în spatele lui Fields, şi celuilalt om care-l căra pe Bent. După ce trecu de Wilkes Emporium auzi o voce de fată care-l interpelă:

— Tată, tată, nici nu mă vezi?

Hayes se opri. Acolo, pe treapta cea mai de sus a scării clădirii se ivise o fată subţire, cu capul descoperit pe care soarele după-amiezii părea să împrumute o aură de foc părului ei de culoarea grâului copt. Era îmbrăcată într-o rochie simplă şi purta încălţăminte de cowboy, această ţinută rurală părând să-i accentueze zvelteţea corpului şi drăgălăşenia ei naturală. Aceasta se uită la trupul moale a lui Bent purtat de cei doi cărăuşi iar fata rămăsese aşa cu gura căscată de uimită ce era.

— Ce s-a întâmplat, *daddy* (tăticule)?

Hayes se mărgini să fornăie pe nas:

— Un nou dur în oraş!

— Vreo luptă cu arma?

— Hm… ei, nu! O simplă scărmăneală. Will pare să fii muşcat mai mult decât era capabil să mestece.

Fata îşi scutură capul în cel mai pur şi mai profund dezgust.

— Trebuie mereu *daddy*, să vă comportaţi ca nişte cocoşi întărâtaţi de luptă?

Pe faţa şerifului se oglindi umbra unui surâs forţat.

— Venind de la tine Mary, sună ca şi cum viţeluşa i-ar reproşa taurului cirezii că are coarnele prea mari.

Mary îi întoarse zâmbetul.

— Ei bine, *daddy*, vă las să-l duceţi pe sărmanul Bent în biroul şerifului, dar te rog, ţine-te departe de belele. Cel puţin până plec eu diseară din oraş.

Şeriful Hayes se mărgini să fornăie pe nas, din nou, grăbindu-se să-i ajungă din urmă pe cei doi oameni care-l purtau pe Bent. Odată ajunşi în biroul şerifului, plasat chiar la colţul străzii, omul legii arătă înspre un pat rudimentar de campanie, unde Bent putea fi întins.

— Mulţumesc, băieţi!

Li se adresă Hayes lui Fields şi prietenului său.

— Arată ca un om care n-ar putea face rău nimănui, dar se pare că lui i s-a cam făcut, remarcă Fields. Uite c-am scăpat de Barber ca să dăm de unul de două ori şi mai al dracului.

Hayes se mărgini să ofteze şi le făcu cu mâna în semn de despărţire. De îndată ce cei doi şi-au luat tălpăşiţa atenţia şerifului se îndreptă înspre Bent care continua să zacă pe spate cu privirea pironită-n spre tavan.

— Cum merge treaba Will, te simţi mai bine? întrebă el.

— Mai bine ca oricând.

— Ai auzit ce spunea McCann ăla?

— Cum să nu! îi ţinea parte lui Suffern.

Bent se ridică acum în capul oaselor iar şeriful se aşeză pe pat lângă el. Amândoi începură să-şi aprindă câte-o ţigară cam în acelaşi timp.

Bent continuă să vorbească pe un ton molcom.

— Ei bine după părerea mea lucrurile încep să prindă contur Andy, şi asta după patru ani de aşteptare.

— Nu fi prea sigur fiule. McCann nu a fost niciodată condamnat până acuma.

— De tot ce aveam nevoie era ca Barber să-şi piardă controlul. Acum avem o şansă, orice s-ar zice.

— Mă întreb şi eu, se pronunţă şeriful, pe un ton la fel de scăzut. În trecut, sau dacă vrei în tinereţea mea, dacă trebuia să-l dovedim pe McCann era suficient să-l înghesuim niţel pe Barber ca să ni-l dea pe tavă. Acum nu mai merge, trebuie adoptată o procedură legală.

Hayes se strâmbă.

— Îl mituim pe Barber să-şi vândă salonul şi trimitem în loc un inspector-detectiv, să-l conducă în locul lui. Ştiu eu ce să zic?

— Vorbeşti de Suffern acum? Nu-l crezi în stare să facă asta?

— Păi asta e, că nu prea ştiu.

Bent îşi mângâie falca şi schiţă un rânjet trist:

— Dacă năzdrăvanul ăsta de Suffern este tot atât de bun ca

detectiv, după cum e de bun în lupta cu pumnii, atunci McCann al nostru e ca şi condamnat, încă de pe acum.

Capitolul II
ŞEFUL ÎNCHIRIAZĂ O „ARMĂ”.

SUFFERN DĂDU ORDINE barmanului să servească băuturile din partea casei, după care intră în biroul său de lucru, însoţit de către McCann. Ultimul aruncă o privire cercetătoare în jur după care se pronunţă:

— Nu s-au schimbat prea multe lucruri de când Barber a ales să ne părăsească.

— N-a fost încă timp pentru asta, i-a împărtăşit Suffern, musafirului său.

Sosiră şi băuturile.

Suffern îi oferi un trabuc musafirului său împreună whiskyul.

— Ciudat, făcu McCann, în timp ce-şi aprinse ţigara, nu am priceput niciodată de ce a părăsit Hank oraşul.

— A spălat putina, pur şi simplu, nu-i aşa? se întrebă Suffern ca pentru sine.

Ochii de-un albastru spălăcit a lui McCann se opriră speculativi

asupra lui Suffern.

— Aşa se pare. Dar oare de ce?

— Din ce mi-a spus e vorba că afacerile au început să-i meargă foarte prost.

McCann întrebă din nou, mai rar şi mai răspicat:

— Afaceri pe care le făcea cu cine?

Suffern clătină numai capul.

— Aş fi vrut să ştiu. După părerea mea lucrurile în care nu se simţea prea bine Barber, nu mă afectează deloc pe mine.

McCann se sprijini de speteaza scaunului şi-l privi cu interes pe Suffern. În cele din urmă spuse:

— După mine ai o părere destul de bună în ceea ce te priveşte pe dumneata, Suffern.

Proprietarul localului încuviinţă dând din cap.

— N-am niciun motiv să cred că nu sunt un pic mai bun decât alţi confraţi de-ai mei, în aceeaşi conjunctură.

— Conjunctură?

Suffern zâmbi strâmb.

— Ei bine, mă refer la posibilitatea ca un oarecare să vadă că poate pune mâna pe ceva, şi chiar s-o facă. La asta mă refer.

— În definitiv, de ce-ai venit dumneata în oraşul ăsta?

Din nou Suffern îşi scutură capul zâmbind.

— Te cunosc numai de vreo 10 minute, McCann. Fii rogu-te puţin mai rezonabil.

McCann se mărgini să rânjească la rândul său, privindu-şi pieziş interlocutorul.

— Foarte bine atunci. Ce-ai spune însă dacă ai şti că eu am fost motivul principal pentru care Barber a dat bir cu fugiţii?

— Cum? Dumneata? Zău că nu pricep nimic, se pronunţă Suffern intrigat.

— Barber a ajuns să creadă că a devenit suficient de puternic ca să mă poată călca pe bătături. Numai că eu am prins de veste şi am aranjat, să-l pun la locul lui. Se pare că şi pe la urechile sale a ajuns vestea despre intenţia mea. Din pricina asta a ales să dispară.

Suffern aprobă în tăcere.

— Ce-i drept Barber, m-a lăsat să pricep că a părăsit afaceri cu un mare potenţial aici.

— Cum ar fi?

Suffern făcu o mişcare vagă cu mâna de parcă ar alunga ceva supărător.

— Cum ar fi valea asta cu pământ roditor învecinată oraşului. Apoi minele bogate în diferite sorturi de minereuri din munţi. Nici păşunile pentru cirezile de vite dintre dealuri, nu-s tocmai de lepădat.

McCann, se sculă brusc de pe scaunul său.

— Hai să nu ne mai ducem cu vorba, Suffern. Dumneata ai nevoie de mine iar eu de dumneata. Sigur, e vorba şi de cirezi. Nu-ţi ascund că mai dau iama în ele şi vând carnea la mineri. Am nevoie de o minte rece, raţională şi de un om pe care nu-l poate speria legea. Ce-ai spune să-l înlocuieşti pe Barber în această afacere?

— O împărţeală de 60 la 40 de procente. Mă mulţumesc cu ultimele doar pentru că dumneata vii cu cei mai mulţi oameni.

Ochii lui McCann se îngustară, periculos de mult.

— Acesta este exact procentul de care dispunea Barber în momentul în care a plecat.

— 40 procente. Sau nimic. Nu-mi place să lucrez pentru mărunţiş.

— Dar nici de necazuri nu te bucuri prea mult, nu-i aşa? se interesă McCann cu subînţeles.

— Ce să-ţi spun? Le rezolv pe măsură ce apar.

Cei doi interlocutori se examinară unul pe altul cu vădit interes. La sfârşit McCann a fost acela care rupse tăcerea.

— Mda, cred că ai dreptate în această privinţă. Dar ia spune, de ce crezi c-ai fi îndreptăţit la o parte atât de mare?

Suffern îşi examină cu atenţie ţigara aproape fumată, o lăsă să cadă neglijent pe pupitru, apoi se lăsă pe spate în scaunul său.

— Avem o reţea de bănci în acest ţinut, McCann, apoi o linie ferată care duce spre sud. Sunt şi încărcături preţioase venite dinspre minele în exploatare. Nu există o lege care să stipuleze că te poţi îmbogăţi dar prin şterpelirea unor cirezi de vite.

— Dar este singurul mod pe care-l ştiu eu, se pronunţă McCann.

Suffern se bătu cu arătătorul dreptei sale pe piept.

— Aşa e, numai că eu ştiu mai multe. Tocmai de aia m-am gândit la 40 de procente. Dacă nu, îmi văd de propriile mele afaceri.

McCann, dădu din cap gânditor.

— Afaceri totuşi prea mici pentru gustul dumitale, nu-i aşa?

— Nici pomeneală. Doar că-mi place variaţia, zâmbi aproape cu

prietenie Suffern.

— Pentru dumneata sau pentru oamenii pe care-i plăteşti?

În ochii lui Suffern sclipiră brusc luminiţe dure.

— Nu cer nimănui să facă ceea ce eu nu pot face. Aşa am reuşit să fac rost de banii cu care să-i cumpăr lui Barber salonul.

— Interesant, comentă McCann.

Acesta îşi aprinse o altă ţigară privind cum se stinge chibritul. Apoi se uită la Suffern cu o privire de-a dreptul binevoitoare.

— Uite, diseară una dintre bănci face o plată substanţială către una din mine din vecinătate. Cred că nu ai lăsa să-ţi scape o ocazie ca asta, nu-i aşa?

— Dar dumitale?

— Asta cade în sarcina dumitale şi te-aş sfătui s-o rezolvi bine, rosti pe-un ton tărăgănat, McCann.

— Foarte bine. Când pleacă diligenţa?

— La ora opt.

— Cam de cât ar fi vorba?

— În orice caz nu mai puţin de 4.000 dolari.

— Doar atât?

Faţa lui Suffern se strâmbă a dezgust.

— Doar atât? Nici măcar nu merită osteneala.

— Ba eu cred că merită, rânji McCann.

— Cu toate astea o voi face-o. Poate că unii dintre oamenii dumitale vor vrea s-o vadă cum o s-o fac.

— Poate că vor vrea, ştiu eu?

McCann se ridică te pe scaun.

— E în regulă dacă voi fi aici la şapte şi jumătate?

După ce Suffern a fost de acord, McCann se pregăti de plecare. Stând în pragul uşii, aşteptând ca musafirul să plece, apăru unul dintre jucătorii profesionişti ai localului cu o foaie de hârtie în mână.

— Vrei să discutăm acum, Suffern? întrebă el.

— Despre ce anume?

— Păi vreau să-ţi dau un raport despre ce s-a mai întâmplat aici, de când a plecat Barber. I-am ţinut doar contabilitatea.

— Aşteaptă un minut, te rog.

Uşa se închise.

Suffern se uită cam în gol la canatul uşii. Era evident că lucrurile mergeau mai repede decât anticipase el. Deja aproape că se făcuse

întuneric, şi va fi foarte ocupat pentru următoarele două ore. Nu mai era timp să intre în legătură cu Bent şi Hayes, iar să însărcineze un mesager cu veşti de soiul ăsta era mult prea periculos. Pe de altă parte lucrurile de felul ăstora reuşesc mult mai bine dacă nu sunt regizate, ci se petrec aievea. Se ridică îşi îmbrăcă haina şi ieşi din birou. Jucătorul profesionist încă mai stătea, aşteptându-l, în spatele uşii.

— Ia-ţi pălăria şi vino cu mine. N-am mâncat de azi-dimineaţă, şi mi-e foame.

Amândoi păşiră prin uşa batantă. Suffern era tocmai pe Cale să ajungă pe trotuar când dădu buzna peste o fată cu părul de culoarea galbenă a inului, care trecea pe-acolo.

— Mii de scuză, spuse el, ridicându-şi pălăria.

Fata se uită atent la el după care zâmbi:

— Nu face nimic!

După care îşi văzu de drum.

— Cine-i fata asta? întrebă el.

— Mary Hayes.

Suffern nici nu înţelese pe moment semnificaţia numelui.

— Oare de ce se uita fata asta atât de insistent la mine?

Însoţitorul său se mărgini să chicotească:

— Probabil c-a vrut să vadă pe omul care l-a bătut măr pe ajutorul de şerif, al tatălui său, şeriful însuşi.

Capitolul III
ATACUL DILIGENŢEI

SUFFERN SE REÎNTOARSE ÎN SALON de îndată ce se înseră. McCann îl aştepta deja în birou, iar împreună cu el mai sosiseră doi lungani dubioşi, pe care-i prezentă cu numele de Stebbins şi Clifton. Amândoi aveau buze subţiri cu ochii spălăciţi, şi un comportament indolent pe care Suffern îi ştia că pe nişte ucigaşi patentaţi cei mai buni pe care-i putea angaja cineva în Texas. Suffern nu-şi pierdu vremea cu nicio introducere, ci-i întrebă de-a dreptul:

— Nu prea cunosc împrejurimile şi geografia locului. Care-ar fi zona cea mai favorabilă unui atac armat?

— Undeva în Gunsight. Sunt o mulţime de stânci pe-acolo, care te pot masca de minune, chiar foarte aproape de drum, îl lămuri, McCann.

— Atunci condu-mă până acolo, se decise Suffern.

Se îmbrăcă în nişte veşminte uzuale prin partea locului, şi dispăru printr-una dintre uşile laterale, însoţit de către cei trei. O oră mai târziu după ce-au urcat o cărare de munte, au ajuns într-o regiune deschisă. Chiar în faţa lui Suffern zări un soi de defileu, şi şoseaua care-l străbătea. Pantele erau abrupte dar cu vegetaţie alcătuită din

pini şi ienuperi, care se continuau, până jos în stradă. McCann se pronunţă:

— Ăsta-i defileul Gunsight. Diligenţa va apărea pe-aici cam într-o jumătate de oră, dar va merge încet, fiindcă şoseaua n-o permite.

— Hm… O.K! făcu Suffern aparent indiferent.

Stebbins îşi frecă piciorul de marginea şeii, scuipă undeva cât mai departe, şi lăsă să-i scape printre dinţi.

— Ei ce spui, nu mai arată aşa promiţător, nu-i aşa?

— Nu cu numai 4.000 de dolari ca singura recompensă, fu de acord Suffern.

Clifton chicoti şi el dar Suffern, nu-l băgă în seamă. Descălecă, îşi prepară o ţigară, căţărându-se pe-o stâncă. Ceilalţi prinşi în febra aşteptării unei misiuni noi, n-aveau cine ştie ce chef de vorbă, aşa că se înstăpâni tăcerea. Îl priveau în tăcere pe Suffern, care fuma şi căsca la anumite intervale, şi parcă pentru a nu adormi de plictiseală, începu să fluiere printre dinţi. Deodată se opri din fluierat, ascultă un moment după care spuse:

— Vine diligenţa!

— Cum ai de gând să procedezi? îl întrebă McCann. Ştii, sunt nou, în acest gen de operaţie.

— Nu face nimic, mergi acolo în tufişuri şi trage un pui de somn, veni răspunsul ironic a lui Suffern.

Stebbins trase o înjurătură înăbuşită. McCann i-o întoarse scurt:

— Ha, ha, dar ştii că ai haz. Sunt aici doar să te văd la lucru.

— Foarte bine. Du-te undeva în faţă şi ascunde-te după vreun bolovan.

— Vrei să te ajut să rostogoleşti vreo stâncă, până jos?

— Pe dracu'. Asta-i o treabă de mântuială. Nu-l enerva pe „birjarul" caleştii mai mult decât este necesar.

— Şi de ce mă rog?

— Pentru că vizitiului, nu-i pasă nici cât negru sub unghie dacă jefuieşti diligenţa de toţi banii. Oricum nu sunt ai lui. Dacă-i pui însă beţe în roate, mai degrabă lui, s-ar putea să se enerveze de-a binelea data viitoare şi să înceapă să tragă.

— Cum adică, data viitoare? interveni Clifton. Ai de gând să mai repeţi jefuirea diligenţei?

— Păi de ce nu? Diligenţele transportă bani, nu-i aşa.

Stebbins se uită la Clifton şi scutură din cap. McCann îşi lăsase

calul îndărătul tufişurilor, aşa cum o făcuseră şi ceilalţi. În cele din urmă îl părăsiră pe Suffern şi o luară înspre partea de sus a şoselei. Suffern se ridică la rândul său îşi vârî pistoalele în bandulieră după care începu să coboare panta abruptă. Se opri doar foarte aproape de şosea îndărătul trunchiului unui pin viguros, pe care şi-l ochise de mai înainte. Dând crengile cu frunziş deoparte se făcu una cu arborele, apoi aşteptă. Dorea să execute toată treaba repede şi curat, fără să tragă niciun glonte, dar să pară cât mai real posibil. Vizitiul nu fusese anunţat aşa că asupra lui trebuia să tabere de prima dată.

În tăcerea care se înstăpânise, Suffern putea să audă bocănitul copitelor celor 6 cai pe şoseaua zgrunţuroasă, scârţâitul roţilor, până şi foşnetul harnaşamentelor din piele. Când imaginea diligenţei prinse contur în întuneric putu să deslușească pe capră alături de vizitiu un al doilea om de pază, cu carabina plasată pe genunchi gata de-a intra în acţiune în orice moment. Acum caii ajunseră în sfârşit chiar sub Suffern. O privire rapidă îl asigură că nu existau bagaje pe platformă. Acum că vizitiul şi gardianul erau chiar sub el, ar fi putut dac-ar fi vrut să-i zboare de pe cap pălăria vizitiului. Se lăsă să alunece, cu ambele pistoale ridicate, pe platformă, în faţa celor doi:

— Staţi liniştiţi. Vizitiu, opreşte caleaşca.

Acesta se conformă.

Suffern, continuă să-l instruiască pe omul surprins.

— Ia flinta omului de ţeavă şi arunc-o în tufiș.

Din nou se supuse ordinului, vizitiul. Cu pistoalele ridicate ţinând în vizor pe cei doi, strigă celor din diligenţă.

— Facem o pauză *gents!* Ieşiţi afară şi nu faceţi gesturi bruşte şi totul va fi în regulă. Nimeni nu va fi rănit.

Doi bărbaţi şi două femei ieşiră afară. Suffern avu de digerat o mare surpriză când îşi dădu seama că una dintre femei era chiar Mary Hayes.

— Aşezaţi-vă acolo pe pământ cu faţa în jos, comandă Suffern puţin nervos. După ce pasagerii se conformară şi ei ordinului, îi ceru vizitiului.

— Urcă sus şi adu bişţarii.

În mai puţin decât 15 secunde, valiza cu banii era jos, iar vizitiul era din nou pe capră cu hăţurile în mână. Suffern le ordonă pasagerilor să se ridice.

— Urcaţi domnilor. Nu am nevoie de ceasurile şi banii

dumneavoastră, se pronunţă el cu o voce plină de amabilitate.

Mary Hayes a fost ultima care urcă. Nu conteni să-l privească cu insistenţă, înainte de-a urca.

— Mă cunoaşteţi, doamnă? o întrebă Suffern.

— Voi şti cel mai bine, puţin mai târziu, replică foarte serios, Mary.

— Nu mi-ar plăcea deloc să se întâmple asta, se mărgini să constate, Suffern.

— Atunci mă cunoşti, şi ştii unde să mă găseşti, nu-i aşa? întrebă Mary.

— Nu va fi deloc greu să afli cine a fost în diligenţa, oprită aici în Gunsight.

— Cred că nu, replică moale Mary. Dar să nu crezi că voi fi intimidată de aceste ameninţări. Dacă cred că e corect, te voi da în vileag. Asta poţi să consideri că este o promisiune.

— Miss Mary, vă rog nu mai spuneţi nimic, interveni precipitat vizitiul.

Mary ridică din umeri şi se urcă în diligenţă.

* * *

DUPĂ ÎNCĂ UN MINUT DILIGENŢA se puse în mişcare. Suffern o petrecu cu privirea, cu o cută adâncă, încreţindu-i fruntea. Nu contase pe faptul că printre pasageri se putea găsi şi fiica şerifului. Părea ca fata să fi dispus într-adevăr de o memorie prodigioasă, dacă putea să-şi amintească chipul unui om pe care-l întâlnise pentru o fracţiune de secundă pe stradă, o busculase, cerându-şi apoi scuze. Înşfăcă valiza cu banii şi urcă panta dealului. McCann, Stebbins şi Clifton îl aşteptau. Suffern aruncă valijoara cu bişţarii la picioarele lor după care nu-şi putu reprima un căscat.

— Ei bine, remarcă moale, McCann, asta a fost o lucrătură curată, cum rar se mai vede. Trebuie că ai ceva experienţă în treburi dintr-astea.

— Oarecum, admise cu modestie Suffern.

— Hai s-o deschidem şi să vedem ce-am dobândit, decise McCann.

Suffern deveni ţeapăn.

— Cum? Ai spus, noi? Să vedem ce-am dobândit, noi?

McCann adeveri.

— Da, chiar asta am spus.

— Bine, atunci spune-o din nou, şi dacă vei face-o să sune, să vedem ce-ai dobândit, dumneata, va fi, OK.

Pentru câteva clipe se făcu tăcere, iar McCann se mişcă cu nervozitate de pe un picior pe altul.

— Ne luăm partea noastră. Vom împărţi prada în patru şi va merge aşa. Şaizeci procente pentru echipa mea, patruzeci, pentru dumneata.

— Da, dar eu încă nu aparţin acestei echipe pentru că şeful ei avea îndoieli c-aş merita-o, replică cu încăpăţânare Suffern. De aceea singura împărţire care se va face va fi de data asta va fi, o sută la nimic (100 – 0).

— Aş fi mai prudent, în locul dumitale, replică, parcă cu amabilitate McCann.

— Dă ordinele care se cuvin, *boss,* ceru Stebbins.

Deşi McCann nu spusese încă nimic, mâna lui Stebbins se-ntinse după pistol. Suffern în momentul când se întoarse văzu mişcarea şi propria lui mâna se ridică de jos în sus. Se auzi o detunătură şi mâna lui Stebbins se coborî cu repeziciune, iar acesta începu să înjure sălbatic, punându-şi unul dintre braţe la piept cu celălalt braţ, cu care o apăsă strâns. Încet Suffern îşi depuse propria-i armă în tocul de la oblânc.

— Poate că nu te-a auzit, i se adresă el lui McCann. Spune-i-o din nou. Spune-i că ceea ce spune Suffern, e valabil.

McCann uluit nu făcuse încă nicio mişcare.

— Eşti surd? repetă pe un ton voit tărăgănat, Suffern şi ameninţarea ascunsă din aceasta propoziţie nu avea cum să-i scape lui McCann.

— Bine, fie şi aşa. Prada îţi aparţine întregime, admise el vădit fără voie.

— Cred şi eu!

Suffern aproape că-i veni să ofteze de uşurare. Dacă se lăsa păcălit, era pierdut şi asta o ştia el, mai bine decât oricine. Aşa banii urmau să fie predaţi şerifului Hayes, şi aveau să se reîntoarcă la proprietarii de drept.

— Ei de-acum puteţi să deschideţi valiza şi să vedeţi ce-am dobândit, se pronunţă pe un ton conciliant, Suffern.

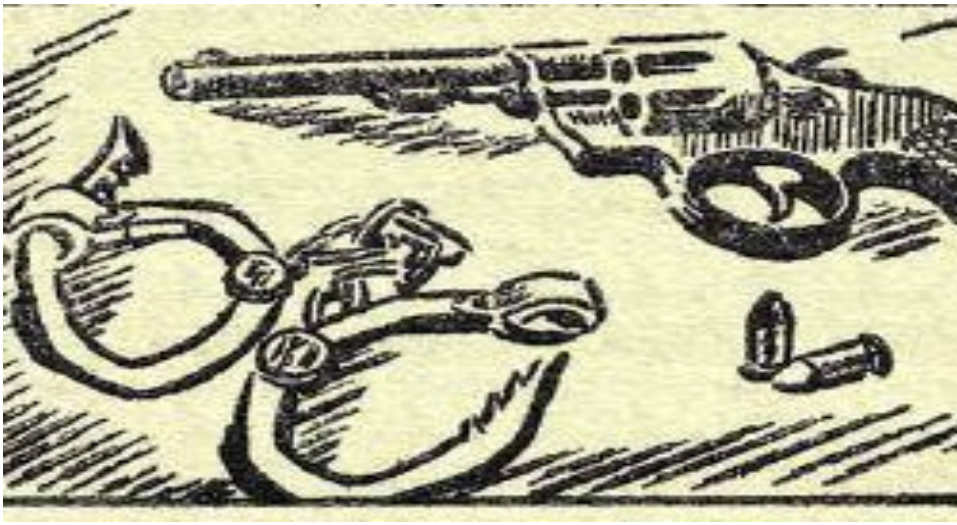

Capitolul IV
ÎN UMBRA LEGII

MARY HAYES SIMŢI FIZIC CUM tăcerea fricii îi cuprinsese pe toţi cei din diligenţă. Unul dintre pasageri reuşi să scoată primele cuvinte până la urmă:

— Credeam că o să te împuşte în cele din urmă domnişoară.

Mary preferă să nu răspundă.

După ce ajunseseră în vârful dealului şi coborâseră chiar o jumătate de milă pe cealaltă parte a defileului, diligenţa făcu din nou o oprire la unul dintre punctele sale din traseu în prealabil stabilite şi pasagerii au putut să iasă la aer din nou.

Dave Pyott, vizitiul coborî înjurând întruna.

— Dintre toate prostiile pe care le-am văzut şi auzit într-o viaţă de om, a dumitale a fost cea mai mare Mary Hayes, începu el. Dacă durului ăluia îi dădea prin cap să te împuşte o făcea cu sânge rece, şi-acum zăceai undeva moartă pe platforma diligenţei.

Mary zâmbi şi-i permise vizitiului să se răcorească. După ce acesta o făcu, Mary îl întrebă:

— Ai de gând să schimbi caii la staţiunea următoare, Dave?

— Fireşte. De ce întrebi?

— Poţi să te dispensezi de un cal?

— Probabil că da. Dar încă odată, de ce întrebi?

— Pentru că am de gând, să călăresc îndărăt, la Roaring Fork, îl informă Mary.

Din nou i se păru lui Mary că Dave explodează. Cu siguranţă nu avea de gând s-o permită. Nu de alta, dar ar putea da peste tâlharul ăla obraznic, din nou. Pe de altă parte şi de cai ar cam avea nevoie. Până la urmă Dave cedă, şi după ce alese calul cel mai blând cu putinţă, cu o fluturare a mâinii sale Mary o apucă în noapte îndărăt înspre Roaring Fork. Pe drum se gândi în continuu la ce-ar trebui mai întâi să facă. Cu siguranţă omul care întreprinsese jaful era unul şi acelaşi care-şi ceruse scuze după ce o acroşase puţin, accidental, pe stradă. Mary era sigură că nu uitase deloc acea voce, dulce, amabilă, puţin dezlânată dar fără o urmă de bluff sau ironie în ea. Cu toate astea se întreba, ce se va întâmpla dacă se înşela.

Dar dacă Suffern fusese la sediul localului său întreaga seară? Nu ştia nimic despre acest om şi dorea să fie corectă. Nu înţelegea deloc de ce Will a trebuit să se lupte cu acest om, dar oamenii îi spuseseră că Will Bent îl provocase, şi a primit până la urmă ceea ce merita. Călărea cât de repede putea aşa că după o oră deja îşi făcuse intrarea în oraş. Ajungând pe una dintre alei, îşi lăsă bidiviul la pas, după care-l conduse în ţarcul din spatele grajdului întrebându-se care-ar fi pasul următor pe care urma să-l facă. Să meargă oare în localul lui Suffern şi să vadă dacă acesta era înăuntru? Nu, nu va face asta. Oricum acesta se va reîntoarce aici, locul cel mai sigur dacă totuşi el a fost mascatul care a atacat diligenţa. Luând-o pe alee, încă se mai gândea. În spatele localului *War Bonnet*, câţiva ponei stăteau priponiţi de grilajul metalic. Păşi pe lângă ei până ce ajunse în spaţiul dintre *saloon,* şi următoarea clădire. Conturul masiv al biroului lui Suffern era vizibil, din acest unghi favorabil. Camera nu era luminată, semn că patronul nu era înăuntru. Dar dacă acesta apărea…?

Lui Mary îi veni o idee. Păşi pe porţiunea îngustă de teren care ducea înspre biroul proprietarului de local şi se opri chiar în faţa acestuia.

Biroul fusese construit mult mai târziu decât localul propriu-zis şi nu avea fundaţie. Stătea pe nişte piloni solizi, iar aceştia erau mascaţi de o faţadă din lemn. Dacă îndepărta una dintre scânduri, ea se putea piti în spaţiul acela îngust şi să audă tot ce se vorbea înăuntru. I-a luat doar o clipă să facă ceea ce şi-a propus. Se puse pe aşteptat

degustând toate „deliciile" mirosurilor de pământ jilav, şi rumeguş de lemn, întrebându-se mereu oare ce fel de gândaci şi insecte îi vor ţine tovărăşie. Era perfect izolată acolo şi era pe cale să adoarmă când auzi tropăit de cizme deasupra capului ei.

Deodată auzi vocea puţin hârâită a lui Suffern, spunând.

— Mai bine ţi-ai ţine braţul cât mai sus Stebbins. Un mormăit asemeni unui grohăit a fost răspunsul.

— Chiar şi un dur ca tine poate sângera, amice. Dar mă rog, fă cum îţi place.

— Mai bine grăbeşte-te şi ascunde banii ăia Suffern, interveni o voce în care Mary îl recunoscu pe McCann. Mai avem ceva de făcut în noaptea asta.

— Mă rog, şi ce anume? întrebase Suffern.

— Ce-ţi pasă? Doar nu eşti singurul *hombre* care să-şi cunoască meseria. O să-ţi arăt acum cum ştim să lucrăm şi noi.

Suffern a fost acela care replică după o oarecare pauză:

— Ştiu şi eu? Cred că vom scoate oraşul ăsta din minţi dacă mai dăm în noaptea asta o altă lovitură.

Mary zâmbi cu o mină întunecată pentru că acum era sigură că nu se înşelase.

— Ce-ţi pasă? Asta este afacerea mea. Şi pe de altă parte cine cunoaşte oraşul ăsta mai bine, eu sau dumneata?

— Dumneata!

— Corect. Şi cine-i şeful organizaţiei noastre?

— Din nou dumneata, repetă pe un ton sec, Suffern, ceea ce-o umplu pe Mary de uimire.

— În cazul ăsta se face cum spun eu. Vom da buzna în aceşti ţărănoi retardaţi aşa încât nu-şi vor mai reveni timp de un an.

Urmă o perioadă de timp în care nimeni nu mai spuse nimic.

— Ei bine, iată cum stau lucrurile. Ăsta e planul, reîncepu să vorbească McCann dar pe un ton atât de scăzut încât Mary se strădui din răsputeri să nu-i scape niciun cuvânt. De cealaltă parte a versantului muntos se găseşte o staţie de cale ferată de unde un drumeag îngust duce la minele din regiune. Minele alea nu sunt exploatate acum dar mai demult, odată, diferite încărcături de mărfuri şi vite, veneau din direcţia aceea. Singurul om care mai trăieşte în zonă este un agent, pe care l-am mituit şi care nu ne va face probleme cu inspecţia încărcăturii vitelor. Are patru vagoane goale, pe care noi vom

avea grijă să devină pline. Mai mult de-atât, le vom lua chiar din apropiere. Cum îţi sună?

— Sună bine, dar vezi că eu n-am închis un ochi de două nopţi, remarcă Suffern.

McCann chicoti, ca pentru sine:

— Va trebui să te cam obişnuieşti cu asta. Ai lucrat vreodată cu vitele?

— De multe ori.

— Foarte bine. Am nevoie de orice om pe care-l pot mobiliza. O să fie un marş, rapid şi dur. Dacă începem acum vom fi la locul potrivit cam pe la unu. Cireada trebuie să fie pregătită până atunci, iar în zori vom fi deja în zona canionului. Astfel ne va rămâne încă o zi întreagă pentru toată panta muntoasă. Mâine seară vom avea întreaga marfă adunată, gata pentru livrare. Într-o oră se va putea face şi asta.

— Totul depinde de limite de timp tare înguste, reflectă Suffern.

— Tocmai de-aceea trebuie începută operaţia chiar din această clipă. Repede şi în forţă.

Sus se auziră din nou nişte zgomote şi Mary auzi chiar cum scârţâi uşa seifului. Cu siguranţă că adunase suficiente probe împotriva lui Suffern, încă de pe acum. Dovezile fuseseră ascunse în seif, iar arestarea lui Suffern mai putea încă aştepta. Mai auzi paşii mai multor oameni care se strecurau prin uşa de serviciu, cea din spate. Era imposibil să ajungă atât de repede la tatăl ei să-i spună toată povestea şi să-l aresteze pe Suffern acum, de vreme ce nu cunoştea în ce direcţie mergeau Suffern şi McCann. Pe de altă parte nu-l auzise niciun moment pe McCann spunând numele omului ale cărui vite urmau să fie furate. Singurul lucru pe care-l putea face era să-i dea de ştire tatălui său, şeriful Hayes, iar acesta să adune repede o poteră.

* * *

Deschizând uşa de la biroul şerifului Mary nu-l găsi decât pe Cal Fields stând acolo. Avea picioarele cocoţate pe un colţ al măsuţei, şi părea să fie într-o stare cronică de lene patentată. Acesta îşi lăsă să-i cadă cizmele cu o trosnitură şi se ridică brusc în picioare cu un rânjet tâmp pe faţa lui îngustă când privi la figura fetei toată mânjită de funingine şi destul de încruntată.

— Dar ce s-a întâmplat miss Mary, te războieşi cu muşte de

bălegar?

Mary zâmbi strâmb.

— Unde-i tata?

— Plecat.

— Dar Will?

— Şi el.

— Unde?

— De cealaltă parte a ţinutului. De acolo au venit veşti că s-a lăsat cu focuri de armă pe terenul ăla secat.

Mary se lăsă să cadă pe un scaun.

— Dar care-i necazul? întrebă Cal.

Mary îi relată în câteva cuvinte că o cireadă de vite sau mai multe erau pe cale de-a fi furate chiar în momentul de faţă, şi că ea ştia unde avea să fie îmbarcată pe tren încărcătura. Ea îi descrise locul, iar Cal încuviinţă, dând din cap.

— Este vorba de Chloride de cealaltă parte a văii.

— Dar ce putem face, Cal? Nu-l putem lăsa pe McCann s-o scoată la capăt. Dacă-l prindem asupra faptului se va termina cu acest furt de vite care-l necăjeşte pe tata de câţiva ani de-acum. McCann este creierul care stă în spatele întregii afaceri şi acum avem o şansă reală de a-l prinde asupra faptului.

— Şi blestematul ăla dur cu umeri de taur, Suffern! se strâmbă Cal preţ de câteva clipe.

— Da, Cal n-ai de unde cunoaşte pe toţi oamenii.

— Ştiu patru oameni în care putem avea încredere. O să-i adun. Voi trimite un mesager să-i ajungă din urmă pe tatăl dumitale şi pe Will. Socot că vor rămâne la Circle K, la noapte, dar până mâine seară pot fi în Chloride. Nu te mai frământa, atât. Du-te acasă şi lasă-mă pe mine să mă-ngrijesc de restul. Mary sări deodată în picioare mânioasă, cu ochii parcă în flăcări.

— Să te las pe tine să te-ngrijeşti de asta, şi pe mine să mă trimiţi acasă? Nici prin cap să nu-ţi treacă, Cal Fields.

Cal începu să stăruie aducând argumente, dar argumentele lui Mary au fost mai puternice, astfel încât Cal capitulă cu o ridicare din umeri.

— Foarte bine, dar atunci va trebui să-mi caut scăparea prin fugă când Andy Hayes, va afla despre toate astea o spuse sărmanul Cal, cu reproş.

Mary nu-l mai auzea. Aceasta îşi petrecu peste mijloc o cingătoare bărbătească în care erau înţepenite două pistoale fiecare cu câte 6 focuri. În cincisprezece minute, Cal Fields îi convocă pe cei patru oameni de încredere. Aceştia erau patru fermieri hârsiţi de nevoi şi trai aspru, foarte hotărâţi de-a se răfui în fine, pe viaţă şi pe moarte cu hoţii de vite care-i aduseseră în pragul sărăciei. Au decis că ar fi fost numai timp pierdut să încerce să afle cireada cărui dintre ei urma să fie furată de către McCann şi noul sosit, Suffern. Au apucat-o mai întâi înspre vest apoi în sudul oraşului în direcţia Chloride.

Capitolul V
MOARTE HOŢILOR DE VITE

CHLORIDE NU ERA DECÂT o staţie singuratică de cale ferată, care consta dintr-o clădire cu acoperişul strâmb, pârlit de soare, unde rezida oficiul gării propriu-zise, un depou imens pentru mărfuri şi ţarcuri care erau aliniate de-a lungul unei văi scurte şi strâmte ale munţilor, San Tolars. Mary trase de dârlogi calul pentru a i se alătura lui Cal Fields care tocmai îi arăta gara din josul văii.

— Ia te uită, se vede de aici cum patru vagoane sunt aliniate goale pe şine. Deocamdată…

Cei 6 călăreţi o luară pe panta abruptă care ducea jos în vale, dar numai Mary şi Cal Fields au fost singurii care au descălecat şi şi-au priponit caii de crengile unui cedru uriaş, plasat în spatele gării. Ceilalţi patru aveau consemnul să aştepte. Cei doi au fost întâmpinaţi de către un omuleţ cu priviri furişe care purta un *poncho* de culoare verzuie şi apăruse deodată din umbra clădirii.

— Ei ce s-a întâmplat? guiţă noua apariţie.

Fields se plesni uşor peste arma care-i atârna la oblânc, uitându-se ţintă la agentul care deservea ţinutul.

— În primul rând, îi ordonă Cal amabil omuleţului care gira postul de agent, te-aş sfătui să ieşi afară de tot, cu mâinile la vedere.

Agentul se supuse dar în ochii săi se oglindea vădit teama. După ce apăru înaintea lor Fields inspectă cu privirea în dosul omului pentru a vedea dacă nu mai apare şi altcineva din ascunzătoare. Văzând că nu mai este nimeni, îşi luă în sfârşit mâna de pe patul pistolului.

— E vorba despre un atac? se interesă agentul.

— Hm… ce să spun! Suntem invitaţi la o petrecere, una la care se

lasă cu nişte cravate împletite din frânghie, şi la care eşti invitat de onoare, amice! glăsui pe acelaşi ton mai degrabă domol şi lipsit de asperităţi Fields.

— Cum aşa? Şi mai întâi, pentru ce?

— Mai bine întreabă-l pe McCann, care cu siguranţă îţi va ţine tovărăşie.

După ce agentul înţelesese în fine cum stau lucrurile se aşeză jos doborât dintr-odată de urgia soarelui şi pe o voce slabă începu să-i povestească lui Fields tot ce dorea acesta să ştie. McCann îl cumpărase oferindu-i o parte substanţială din preţul cirezilor care erau încărcate aici de mai bine de un an şi jumătate. Cei patru *rancheri* au fost chemaţi şi ei să li se alăture şi agentul a fost nevoit să le povestească din nou despre brandurile cu care erau însemnate vitele furate, mă rog, tot ceea ce fusese în stare omul să îşi amintească.

Cei şase trebuiau să se gândească acum la alcătuirea unui plan, în perspectiva sosirii noilor cirezi de vite. Întrucât întreaga activitate urma să se desfăşoare mai întâi în ţarcuri, se punea problema să se ascundă undeva pe acolo, cât puteau mai bine. Era de prevăzut că fie Suffern sau McCann vor veni mai întâi în staţie să vorbească cu agentul şi să alcătuiască împreună foile de parcurs. Prin urmare Fields va rămâne în clădirea gării.

Doi dintre fermieri se vor ascunde în depoul pentru mărfuri, aproape de ţarcuri. Altul în magazia cu unelte astfel încât retragerea hoţilor să le fie zădărnicită. Omul care mai rămăsese urma să se ascundă în tufişuri, aproape de drumeagul de acces, astfel încât dacă hoţii se vor decide să-şi croiască drum cu armele pe-acolo, omul să le taie retragerea înspre poala muntelui. Mary prin votul tuturor urma să stea de pază în şura pentru mărfuri având grijă de cabaline. Nu se scursese încă o oră, când un fluierat uşor se auzi dinspre gară. Era Fields care plasat cel mai bine în clădire putea avea cea mai bună perspectivă asupra văii şi dealurilor învecinate şi care zărise o cireadă care se apropia.

Fields se adresă agentului:

— Ieşi afară şi deschide ţarcurile după care haide repede îndărăt. Înainte de-a face asta fă-le semn cu mâna, dar nu cumva să vorbeşti cu unul dintre ei. Nu uita că îţi ţin sub observaţie de aici încontinuu *ponchoul*, şi dacă nu-ţi joci perfect rolul ţi-l ciuruiesc cu gloanţe.

Agentul se strecură afară. Deja Fields putu vedea o jumătate de duzină de oameni mânând o cireadă obosită. McCann şi Suffern se opriră supraveghindu-i pe ceilalţi camarazi cum mână cireada în ţarcuri. Se auzeau înjurături din belşug, învălmăşeală de cai, şi o grămadă de praf care se ridica ca un nor gros de jos. Cei doi descălecaseră, şi-acum se îndreptau pe jos înspre depou. Agentul stătea în uşă. Chiar lângă el pitit, în spatele lui, stătea chircit Fields care-i proptise agentului ţeava armei sale între coaste.

— Vorbeşte, îl îndemnă Fields împungând în coasta omului.

— Cât de mult de data asta? îl întrebă agentul pe McCann.

— Aşa cum am promis. Cam două sute, veni răspunsul acestuia.

McCann se îndreptă agale înspre uşă, cu ochii la pământ deodată se opri cu piciorul încă în aer apoi se întoarse înspre hala de mărfuri. Cu un salt exploziv se îndreptă apoi direct înspre magazia cu unelte. Prea târziu însă. Fields realiză că McCann văzuse urmele lăsate de copitele cailor lor. Îl împinse repede pe agent în curte chiar în momentul când fermierul ascuns în magazie deschise focul. Dup-aceea oamenii ascunşi în hala de mărfuri începură să tragă şi ei ca nişte bezmetici iar iadul se dezlănţui. Fields îl ţinti pe Suffern dar văzând că acesta îşi dusese ambele mâini la cap trase două focuri unul după altul asupra lui McCann care alerga în zigzag. Acesta izbutise să scape de tirul omului ascuns în magazia de unelte şi dispăruse după colţ. Fields se întoarse şi alergă înspre ţarcuri cu arma detunând.

Doi dintre hoţii care descălecaseră erau deja la pământ. Colo jos în colbul drumului omul ascuns acolo îi ţinea în şah pe doi dintre hoţii care mânau vitele în timp ce dinspre hala de mărfuri salve repetate de gloanţe şuierau prin aer. Suffern văzând că Fields îl neglijase pe moment ezită la rândul său. În momentul următor îl văzu pe agent cum apare cu o armă cu ţeava retezată. Suffern care alergă înspre clădirea gării, acum îşi smulse de la brâu pistolul şi trase două focuri apucând să-l mai vadă pe agent cum dispăru împleticindu-se pe uşă. Dând colţul pe după clădirea gării Suffern o luă la fugă pe lângă platformă.

Îi văzu pe hoţii înconjuraţi, a căror singură cale de scăpare era să o taie prin spaţiul rămas liber dintre ţarcuri şi clădirea gării, până la capătul cel mai îndepărtat al acesteia. Tocmai pe când ajunsese la capătul platformei văzu un călăreţ trecând în goană aplecat pe gâtul calului său. Suffern trase cu ambele pistoale, şi văzu cum omul se prăbuşeşte în praful drumului, şi asta tocmai când al doilea şi al treilea

călăreţ voia să-l urmeze. Suffern se întoarse exact la timp pentru a se găsi în faţa armei lui Fields care printr-o fereastră a clădirii gării trăgea prin ea.

— Sus mâinile! îl somă Fields scurt, şi zâmbind Suffern se conformă dându-şi seama că împuşcăturile încetaseră şi că se auzeau oameni care alergau înspre gară, venind dinspre partea opusă.

Deodată, o nouă cascadă de împuşcături se auzi dinspre magazia de unelte şi unul dintre oamenii care alergau se prăbuşi cu faţa în jos. Ceilalţi se grăbiră cât puteau de mult să ajungă în clădirea gării. Fields, cu pistolul proptit în spatele lui Suffern intră în sala de aşteptare unde îi aşteptau doi fermieri cu respiraţia tăiată şi cu armele în mână.

— Ce s-a întâmplat? Cine a tras asupra voastră?

— McCann, a venit posomorât răspunsul. Ticălosul s-a baricadat în magazia cu unelte.

— Asta înseamnă că Canaghan este mort, se auzi o voce de femeie.

Suffern privi înapoi şi-o văzu pe Mary Hayes cu o carabină în mână. Aceasta păşise pe uşa prin care intrase el. Fata îi aruncă numai o privire, dar şi aceasta încărcată de dispreţ.

— Pe câţi am reuşit să lichidăm noi? întrebă Fields.

— Am numărat 6 morţi şi pe acest *hombre,* arătă unul dintre fermieri în direcţia lui Suffern.

— Până la urmă cred că vei ajunge să-ţi fii dorit să fii mort şi dumneata, ca şi restul, spuse celălalt fermier cu o mină întunecată. Şezi jos!

Suffern se aşeză indiferent pe scaun.

— Unde este şeriful Hayes? întrebă el pe un ton amabil.

Fields încă aţintindu-l cu arma întrebă:

— De ce?

— Pentru că sunt detectivul ţinutului (ranger).

— Cum, dumneata un ranger-detectiv? îl îngână el disprețuitor. Dovedeşte-o!

— Nu pot. Mi-am lăsat toate actele doveditoare la *saloon*. Am fost forţat să intru în această afacere înainte să apuc să dau ochi cu Hayes, pentru a-i aduce la cunoştinţă totul.

Mary Hayes i se adresă încet.

— Presupun că ai fost forţat şi să ataci diligenţa de unul singur,

noaptea trecută, nu-i aşa?

Suffern lăsă să-i scape un zâmbet.

— Am fost nevoit să organizez şi acest atac, pentru a-i câştiga încrederea lui McCann. Banii se păstrează…

— În seiful dumitale de la *War Bonnet,* continuă fata. Am auzit când i-ai închis acolo. Am auzit şi că ai recunoscut că ai jefuit diligenţa. Şi am mai auzit cum aţi plănuit împreună cu McCann, furtul vitelor.

Suffern deschise gura pentru a se apăra când Mary Hayes i-o tăie scurt:

— Urăsc hoţii. Dar urăsc de două ori mai mult hoţii care se declară poliţişti. Sunt trădători de două ori. Te-am văzut cum ţi-ai împuşcat proprii dumitale oameni.

Ea se porni să rânjească cinic.

— Eu cred c-ai sărit în barca câştigătoare, şi i-ai eliminat pe ceilalţi pentru ca să poţi afirma că eşti un ranger-detectiv.

Suffern roşi. Se uită la oamenii din jur care erau pe bună dreptate furioşi. Iar aceştia nu erau pur şi simplu supăraţi ci erau dornici de-o răzbunare mortală.

— Nu mă tem c-o să încasez vreun glonte sau voi fi spânzurat pentru furtul de vite. Totuşi aş vrea să vorbiţi cu şeriful Hayes înainte de-a face una sau alta, continuă să spună, Suffern.

Fields trase aerul pe nas.

— Eu cred că tragi de timp.

— Eu zic aşa, haide să sfârşim cu el, se pronunţă unul dintre fermieri. Economisim timp, şi între timp îl putem afuma pe McCann să iasă din magazia pentru unelte.

Ridică pistolul şi-i trase piedica. Fields nu făcu niciun gest pentru a-l opri.

— Aşteaptă un minut! îl somă, Mary.

Rancherul se opri. Mary se uită la Suffern apoi la Fields.

— De ce să riscăm vieţile tuturor de aici, încercând să-l scoatem pe McCann? Lăsaţi-l pe Suffern s-o facă. Acesta pretinde că este un detectiv, deci de partea noastră. Tot ceea ce a făcut a fost să împuşte oamenii care se presupune că erau de partea lui. Daţi-i o armă. Să-l scoată el pe McCann.

Pentru un moment toţi cei prezenţi se uitară unul la altul, nehotărâţi.

— De ce nu? făcu Fields rece. Dacă încearcă să fugă o să-l găurim

din spate. Dacă-i dă prin cap să i se alăture lui McCann o să-i dinamităm pe amândoi deodată.

Suffern se uită la fiecare dintre bărbaţi, apoi la fată.

— Foarte bine. Nu v-o iau deloc în nume de rău, dar trebuie să vă cer o favoare.

— Despre ce e vorba? întrebă Mary.

— Dacă-l dobor pe McCann, predaţi-mă neîmpuşcat şi nespânzurat şerifului Hayes.

Mary spuse.

— Nu va trebui s-o facem.

— Doar în cazul în care scap cu viaţă.

Cei prezenţi mai ezitau încă. Mary se decise:

— Nu cred într-un juriu de circumstanţă. Chiar pentru oamenii de teapa dumitale. Dar eu sunt doar un vot, şi votez să te predau lui *daddy,* întreg şi nevătămat.

Ceilalţi fură de acord şi ei, cu destulă reţinere, până la urmă.

Capitolul VI
ACUM ŞI PENTRU TOTDEAUNA

SUFFERN SE RIDICĂ ÎN PICIOARE şi se deplasă înspre uşă. Mai departe înspre dreapta la capătul clădirii gării şi aproximativ la vreo 30 de metri mai departe, se afla magazia cu unelte. Acolo se baricadase McCann. Nu-şi putea imagina că n-ar fi în stare să-l scoată pe McCann de-acolo, numai că se întreba cum ar trebui s-o facă. Privirea sa căzu pe trupul unui om pe care-l doborâse probabil McCann. Omul încă mai gemea. Suffern spuse:

— Mai trăieşte!

Fields se uită la omul rănit, la magazia cu unelte şi mai apoi la Suffern.

— N-o să-i facă niciun dram de bine, nu-i aşa? Mai ales că ştie că de-acum nu-l mai putem ajunge şi ajuta, se pronunţă el.

Suffern nu replică în niciun fel. Mai întâi se opri, după care se năpusti pe uşă afară şi alergă înspre rănit. Îl ajunse chiar în momentul când dinspre magazie veni împuşcătura lui McCann. Glontele îi zbură pălăria din cap tocmai în clipa când se aplecă să-l ridice pe omul rănit. Izbuti să-l ridice după care cu rănitul pe umăr o rupse din toaste puterile la fugă. Urmă o altă detunătură şi apoi încă una iar el mai

continua să alerge. Ajunse până la uşă după care căzu de-a berbeleacul cu capul înainte, pe podea. Omul rănit căzuse peste el. Suffern se ridică greoi de la pământ cu privirea aţintită asupra rănitului. Mary a fost prima care reacţionă. Ea îngenunche lângă omul care mai gemea încă şi-i tăie pânza pantalonului, în ochii ei aprinzându-se luminiţe pline de admiraţie.

— Asta înseamnă curaj, nu glumă. Nu ştiam că un şobolan poate dispune de aşa ceva.

Suffern era pe cale să-i răspundă dar renunţă în ultima clipă ridicând numai din umeri şi i se adresă în schimb lui Fields.

— Dă-mi două pistoale încărcate, cu câte 6 gloanţe fiecare.

Primul pas afară fu întâmpinat cu un glonte venind din zona lui McCann. A fost rândul lui Suffern să răspundă. Putea zări gaura în pârleaz pe unde trăsese McCann, şi o porni în galop într-acolo, trăgând foc după foc, adăpostindu-se, mergând în zigzag, căzând în genunchi dar urmărindu-şi neabătut ţinta. Ceva îl lovi în picior ceea ce-l făcu să se împiedice dar se reechilibră şi-şi continuă, mersul.

Putea vedea cum se iţeşte flacăra portocalie pe gura ţevii armei lui McCann, auzea şfichiuiturile gloanţelor dar continua să alerge. La vreo 5 sau 6 metri depărtare de magazie pistoalele lui McCann încetară să mai scuipe foc. Suffern trase încă un ultim glonte, încercă s-o mai facă odată dar auzi percutorul cum mână în gol. Aruncă pistolul în faţă şi-şi continuă goana. Îndreptându-se direct înspre uşă.

Plonjă în ea cu umărul înainte şi auzi cum cedează lemnul acesteia cu-n trosnet înăbuşit. Se aruncase cu capul înainte, şi încă în zbor se rostogoli pe-o parte reveni în genunchi şi trase de două ori, ultimele sale două gloanţe din cel de-al doilea pistol înspre forma îngrămădită de la podea. Cu greu, abia ţinându-şi echilibrul reuşi să revină pe picioare.

McCann rămăsese încă întins la podea, alungit cu faţa în jos. Întorcându-l cu faţa în sus Suffern văzu cum unul dintre gloanţele sale îl nimeriseră în plină faţă, undeva într-o parte a nasului. Fermierul care se pitise în magazie era mort la rândul lui, ucis de către McCann.

Lăsând să-i cadă pistoalele Suffern se îndreptă clătinându-se către uşă. Continuă să păşească peste bucata de teren care cu un minut mai înainte nu fusese decât un infern de plumbi aducători de moarte. Ochii săi puteau găsi cu greu un sprijin în peisajul de afară. Mai încolo, văzu doi cai legaţi de cedrul din spatele gării şi mai mulţi oameni care-l

priveau în tăcere. Deodată ochii săi încetară să mai rătăcească şi-l văzu pe şeriful Hayes care alerga înspre el.

— *Hallo,* şerifule, spuse el calm întinzându-i acestuia mâna.

Nu-şi dădea seama de ce mâna aceea care-i răspunse avea tăria unui copac, dar totuşi asta fusese senzaţia. Şi o ştiu chiar în momentul când o mulţime de stele luminoase începură să danseze în faţa ochilor săi, ştiu intuitiv că se va prăbuşi. Şi chiar o făcu.

Mai târziu când se trezi întins pe una dintre băncile din sala de aşteptare o găsi pe Mary îngenuncheată lângă el. În spatele acesteia se mai aflau Fields, fermierii, şeriful Hayes şi Will Bent. Hayes a fost cel care vorbi:

— Am crezut că ticăloşii ăia au reuşit să te ucidă, fiule.

Suffern zâmbi. Hayes continuă.

— Am ajuns tocmai la timp să te văd cum ai plonjat acolo, pe uşa magaziei. De ce ai făcut-o? În numele Domn…

Mary îl întrerupse:

— Daddy nu-l mai „probozi". A fost pur şi simplu ideea mea.

După asta se întoarse înspre Suffern:

— Mă vei putea oare ierta vreodată? Daddy mi-a confirmat că într-adevăr eşti un ranger detectiv şi că nu ai lucrat niciodată cu de-alde McCann.

— Am fost nevoit să prad diligenţa pentru a-l momi pe McCann. Nu aveam nicio posibilitate de-a comunica cu şeriful în legătură cu tot ceea ce se întâmpla. Trebuia să continui să lucrez pe cont propriu până ce toţi ceilalţi se vor fi aflat la faţa locului.

— Şi aproape că ai sfârşit prin a fi ucis, constată supărat Fields.

— Să uităm totul, se pronunţă Suffern întinzându-i mâna.

Fields i-o strânse. Mary începu deodată să plângă. Oamenii prezenţi acolo, se strângeau pe lângă ea încurcaţi aşteptând să înceteze, dar aceasta nu dădea semne c-ar face-o. În cele din urmă Will Bent a fost acela care „slobozi" sentinţa.

— Nu-i place deloc mulţimea nătângilor. Hai să dispărem.

După ce se îndepărtară cu toţii Mary încetă să mai plângă. Suffern se uită curios la ea.

— Cum de-au reuşit tăticul Hayes şi Bent să ajungă aici?

— Vestea că tata şi Will se află de cealaltă parte a văii a fost fals împrăştiată pentru a-i induce pe toţi în eroare.

Mary continuă să plângă cu sughiţuri şi întrebă.

— De ce, de ce oare nu mă pot opri din plâns?

— Dar la urma urmei de ce plângi, totuşi? întrebă Suffern cu blândeţe.

Ea îl privi cu ochii încă umezi dar totuşi cumva reuşi să zâmbească.

— Ai trimis vreodată pe cineva drag la moarte, şi pe când acesta era s-o chiar primească să-ţi dai deodată seama, că-l vei pierde?

Suffern replică pe-un ton gâtuit de emoţie.

— Nu, dar ai îndreptat vreodată vreo armă asupra cuiva la care ţii mai mult decât orice şi oricine pe lume, şi s-o ameninţi c-o împuşti dacă te trădează?

Mary chicoti puţin, parcă pufnind-o râsul.

— Nu, nu mi s-a întâmplat niciodată. Dar ţie, da?

— Mie da.

După care adăugă cu duioşie:

— Păcătoşii ca noi, ar trebui să sufere împreună, nu-i aşa?

— Da, presupun că da, îi răspunse Mary pe o voce moale.

— Acum şi pentru totdeauna?

— Acum şi pentru totdeauna, veni răspunsul încet dar ferm, de pe buzele lui Mary.

SFÂRŞIT

NOTA TRADUCĂTORULUI

Nuvela respectivă face parte din numeroasele nuvele şi romane western publicate de revistele de specialitate din Vest la care între anii 1945 – 1990 şi chiar până în zilele noastre cititorii români nu prea au avut acces. Chiar în perioada interbelică nu s-au publicat cele mai bune romane western apărute între anii 1935 – 45, ci cele de succes până atunci, (anii ’20), ZANE GREY şi Max Brand, probabil pentru a nu plăti prea mult pentru drepturi de autor. Din păcate şi azi acest gen rămâne prohibit în România, parte din incultura şi lipsa de profesionalism a directorilor de editură. De vină sunt lipsa de interes, şi ineficacitatea economică.

Am citit romane western extraordinare de Louis L’Amour, G.F. Unger, Glen Patton, Wayne D. Overholser, Brad Ward etc… Câte au fost traduse? Tot felul de scriitoraşi obscuri, de romane femeieşti,

siropoase, au fost promovate cu duiumul. Dacă asta nu e incultură şi discriminare a genului, atunci ce e?

Prezint aici autorul din care am tradus câte ceva pentru prieteni.

ISTRATE PETRU

LUKE SHORT – 1908 – 1975

Scriitor american a început să publice romane western în 1935, ca să scape de şomaj, luându-şi pseudonimul de mai sus, deşi pe el îl chema Frederick Dilley Glidden. Luke Short a fost şi un outlaw renumit cu acest nume dar nu e sigur dacă autorul cunoştea şi şi-a ales acest pseudonim, în mod deliberat.

Are peste 150 romane, şi nuvele mult mai multe. Şi eu am vreo 30 de romane cumpărate din Anglia, pe care nu cred că le voi traduce vreodată.

DIME NOVEL

Nr. 1 – **ŞAPTE VĂZUSERĂ CRIMĂ**
Nr. 2 – ÎNSCENAREA DE LA PETRECEREA CU CEAI
Nr. 3 – ALASKA-JIM ŞI FAŢĂ LATĂ
Nr. 4 – ROBBY IX, DAMA ÎN ALBASTRU
Nr. 5 – FRANK ALLAN, SĂGEATA OTRĂVITĂ
Nr. 6 – RANGER ŞI BANDIT

DIN SERIA

WESTERN
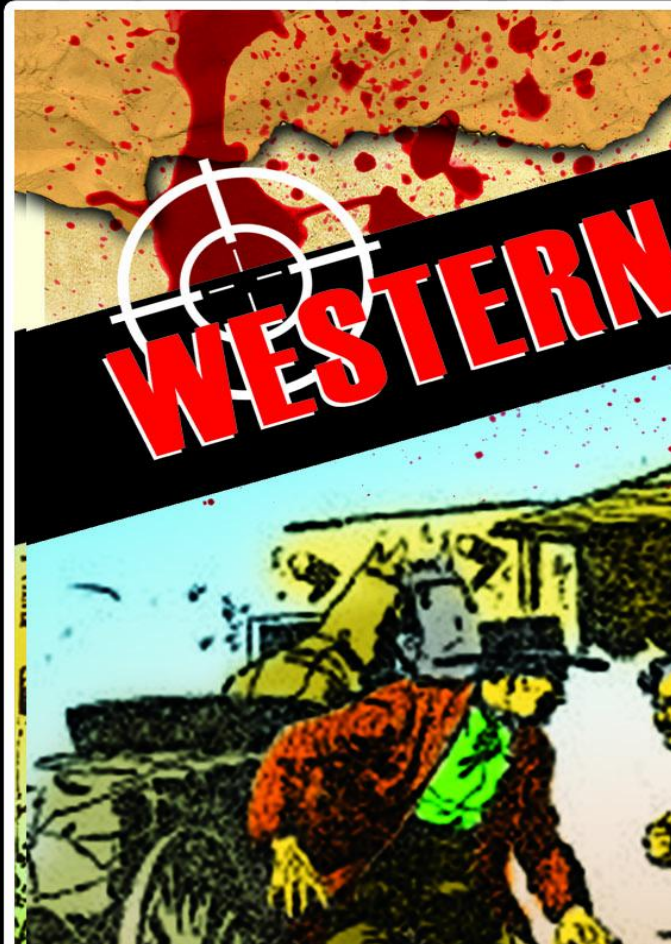
URMĂTORUL